

обѣдиха Французи ти, и при Седанъ зеха въ робство Наполеона III и цѣлата му войска; послѣ обстъпиха Парижъ, който се принуди отъ гладъ да се прѣдаде. Француска та республика (намѣсто царство то на Наполеона I) устъпи на Прусия Елзасъ и една честь стъ Лотариня, и се задължи да заплати 5 милиарда франки за воєни разноски. Пруский кралъ се нарече Германский царъ. Въ същото то врѣме Италианско то кралство завладѣ Римъ прѣмѣсти тукъ столицата си. Въ Испания (дѣто кралица Изабела свалиха отъ прѣстолъ тъ) се избра за кралъ галианский принцъ Амедей; той слѣдъ двѣ години се рече отъ прѣстолъ тъ, кога Донъ Карлосъ (внукъ на рѣречений) вдигна буна въ Бискайски ти области. (Сега въ Испания царова Алфонсъ, синъ Изабелинъ, който смир Карлисти ти).

1875. Херцеговинци ти, подбуждани отъ Австрия и ритѣснени до крайность отъ турски ти беюве земевлавлци, не можиха да теглетъ вече това състояние и видѣаха глава. Въ течение тако-речи на цѣла година турско то правителство, при всичко то си залѣганне, не можа да ги смири. Българе ти, които по-отнапрѣдъ оште гласаха да въстанатъ, като видѣаха въ херцеговинската работа, че Портата е доста слаба, рѣшиха да вдигнатъ така същото глава. На 1876 г. апр. 23 се повдигна това въстание въ Пловдивско, нъ то освѣнъ дѣто бѣше несполучно, штото не можа да бѣде всеобшто — българско, нъ и одхвърли народъ тъ уобшто на неисказани мъки, теглила клане отъ страна на турско то правителство и на турский народъ. Въстание то се умири скоро, и послѣ се одкачи бесчовѣчно то върловане и свирѣпствование по градове и села. Въ Пловдивъ, въ Т.-Пазарджикъ, въ София и въ много други български градове се бѣсеха якой день по 10—20—30 дори до 60 души Българе ништо и за никакво.